

at dette ikke sker; det vil sikkert mangfoldige Landmænd og ogsaa mange Smaafolk være den højtærede Minister taknemmelige for. I det Sogn, hvor jeg bor, har vi ingen Mergel, i det mindste ingen Mergel, som er tilgængelig, saa vi kan bruge den. Jorden i det paagældende Sogn er kalkfattig, største Delen er opdyrket Hedejord, Afstanden til den nærmeste Jernbanestation er 1—1 $\frac{3}{4}$ Mil, og det samme gælder, maaske i endnu højere Grad, for flere Steder mellem Viborg og Herning. De, som bor langt fra Stationen, er jo i Forvejen i mange Henseender daarligt stillede, og der er derfor ikke nogen Mening i, at man her paa en vis Maade vil straffe dem — og det er det, der i Virkeligheden sker —, fordi de bor langt ude og er henviste til at benytte Kalk. Naar de vil benytte pulveriseret Kalk, er det, som sagt, fordi de har erfaret, at det er det fordelagtigste for dem, og jeg mener, det ikke er rigtigt, at man blander sig i Spørgsmaalet om, hvilken Slags Kalk Folk ønsker at anvende, det kan de bedst selv bestemme, idet de bedst kender deres egen Jord. Jeg vil endnu en Gang indtrængende anmode den højtærede Minister om at drage Omsorg for, at Tilskuddet ogsaa kan ydes til Transport af pulveriseret Kalk.

Det ærede Medlem fra Mors (Markvoren) kom ind paa at omtale en af de Oplysningsskrivelser, som findes i Betænkningen, nemlig angaaende det saakaldte Østersregale. Det ærede Medlem fra Mors var, saa vidt jeg kunde forstaa, meget imod, at den højtærede Minister havde forlænget Kontraktens Gyldighed til 1923, og navnlig ankede det ærede Medlem stærkt over, at der kun skulde betales $\frac{1}{2}$ Øre for hver Østers, der fiskes udover det nuværende Antal, altsaa ud over 4 Millioner. Men det ærede Medlem glemmer — maaske er han ikke klar derover —, at Forpagterne skal gøre Opofrelser paa en anden Maade, nemlig til Forsøg. Finansudvalget har haft Sagen til Undersøgelse, og jeg skal indrømme, at der til at begynde med var ikke saa lidt Betænknelighed til Stede, men efter at vi havde sat os saa godt ind i Sagen, som det er muligt for Folk, der ikke er sagkyndige og heller ikke privat har Kendskab til Forholdet, var vi paa det rene med, at det vilde være rigtigt, i alt Fald ikke urigtigt, om Ministeren fornyede Kontrakten, og vi svarede altsaa Ministeren, at Udvalget ikke fandt noget at indvende mod Kontraktens Fornyelse. Den Omlægning af Østersfiskeriet, som nu skal finde Sted, er billiget af Ministeriets sagkyndige Raadgivere, Fiskeriinspektøren og Direktøren for biologisk

Station. Videnskaben er nemlig gennem indgaaende Undersøgelser kommet til det Resultat, at Limfjordens Evne til at producere Østers har kulmineret, hvis der ikke sker en Indgriben. Aarsagen til dette Forhold er, efter hvad der er oplyst, ikke Mangel paa Østers eller Østersyngel, men er at søge i den store Masse af Tang, som lejrer sig paa Østersbankerne. Navnlig skal en Tang, som kaldes Dødtang, være meget ødelæggende for Østersen. Hvor den lejrer sig, kan Østersyngelen ikke sætte sig fast, denne skal have ren Bund og noget fast at hæfte sig paa; den hæfter sig lettest paa tomme Skaller, men ogsaa paa Murstensstumper. Nu faar Forpagterne ganske vist Lov til at fiske 2 Millioner Stykker mere end før, og Overskuddet af disse 2 Millioner har det ærede Medlem selv anslaaet til ca. 45,000 Kr.; men heraf skal Staten først have sin Andel, og dernæst skal Forpagterne anvende 25,000 Kr. aarlig i nogle Aar til Forsøg med en videnskabelig og rationel Drift.

Jeg skal kort angive, hvortil de 25,000 Kr., som Forpagterne skal anvende, skal benyttes, nemlig til Opmaaling og Kortlægning af Banker, til Rensning af Bunden paa de Arealer, der indtages til rationel Drift, til Indsamling, Rensning og Genudlægning af ca. 250,000 Skæpper Skaller, til Bortskæring af Tang for at formindske Massen. Man mener derved at kunne opnaa, at store Masser af Yngel kan faa saa gode Vækstbetingelser, at Østersfiskeriet om en Del Aar kan blive udvidet ganske betydeligt, og dersom det er Tilfældet, er det urigtigt og uforsvarligt nu at undlade Forsøget. Den rationelle Drift, der nu skal prøves efter udenlandsk Mønster, skal have givet ganske glimrende Resultater i Udlandet. Det oplyses, at det i Aarene 1860—90 er prøvet i England, Holland, Frankrig og Amerika, og at der i en Stat i Amerika, hvor der i 1860 blev fisket 4 Millioner, i 1900 blev fisket 250 Millioner. Det er jo et ganske glimrende Resultat. Nu er det Meningen, at der skal overlades Forpagterne et Vandareal af 140 ha til disse Forsøg. Men dette Vandareals Udtagelse samt hele denne rationelle Drift maa kun finde Sted efter Samraad med Konsulent og Fiskeriinspektør. Jeg skal dernæst anføre et Forhold af meget væsentlig Betydning. Det Vandareal, som Forpagterne har Ret til, menes ved den nye Driftsmaade at kunne indskrænkes meget betydeligt. Forpagterne har Ret til et Vandareal i Limfjorden paa 17,000 ha, og nu er det Forudsætningen, at det kan indskrænkes til ca. 5,000. Det